

ƠN GỌI TẬN HIẾN PHAN-SINH ĐỨC MẸ VÔ NHIỄM

"Hãy tạ ơn Chúa vì Chúa nhân từ, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương" (Thánh Vịnh 135,1).

Đó là câu tóm gọn câu chuyện ơn gọi đời tôi, khởi đầu với cuộc hoán cải trở về với Tình Yêu THIÊN CHÚA.

Bà tôi đầu không đạo đức lắm vẫn thúc giục tôi tham dự Thánh Lễ và đi học giáo lý. Tôi miễn cưỡng nghe lời Bà nhưng không mấy tin nơi THIÊN CHÚA cũng không hề biết gì về Ngài. Trong giờ giáo lý người ta dạy chúng tôi học thuộc lòng các kinh đọc và nói rất ít về Đức Chúa GIÊSU KITÔ - Đấng Cứu Độ loài người.

Tôi xưng tội và rước lễ lần đầu nhưng không hiểu rõ ý nghĩa cũng như tầm quan trọng của việc xưng tội và rước lễ. Sang đến năm tôi lãnh bí tích Thêm Sức cũng thế. Khi kết thúc thời gian học giáo lý, tôi cảm thấy tự do và sung sướng vì không còn bị bắt buộc theo các giờ giáo lý nhàm chán nữa! Tôi bắt đầu giao du với các bạn gái lớn tuổi hơn tôi.

Khi được phép có chiếc mô-tô đầu tiên - chiếc mô-tô mà mỗi thiếu niên ở tuổi dậy-thì đều mơ ước - tôi như thấy cuộc đời rộng mở trước mắt. Tôi tự do chạy xe lòng vòng, chạy đến bất cứ nơi nào tôi muốn! Đàng-đăng 5 năm trời tôi rượt theo bạn bè xấu và bỏ hẳn việc đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ.

Năm 19 tuổi tôi đính hôn với một thanh niên và không còn đi theo bạn xấu cùng các nơi xấu nữa. Vị hôn phu của tôi quen biết phụ nữ đức hạnh thuộc hội đoàn Thánh Mẫu. Nể lời chàng tôi tham dự các buổi gặp gỡ cầu nguyện nhưng không mấy hứng khởi.

Điều đáng nói là suốt thời gian này tôi luôn mang nơi cổ Tràng Chuối Mân Côi và thỉnh thoảng lần hạt Mân Côi vì bạn trai tôi vẫn thường lần hạt.

Đầu Năm Thánh 2000 - nơi chỗ làm việc - tôi quen thân một phụ nữ lớn hơn tôi. Nàng 30 tuổi. Cuộc kết nghĩa đưa tôi lui tới các phòng ca-vũ-nhạc. Kể từ đó tôi không còn đủ can đảm mang Tràng Chuối Mân Côi nơi cổ nữa. Tôi bỏ hẳn ra vì tự thâm tâm tôi thấy mình bất xứng. Tôi không muốn nhìn thấy Tràng Chuối cũng không muốn nghe nói về THIÊN CHÚA. Tôi tìm cách bóp nghẹt tiếng nói lương tâm và thường lẫn-quẩn với ý tưởng tự tử.

Theo tôi, chết là hết. Hoặc giả như THIÊN CHÚA hiện diện thì chính Ngài sẽ xét xử và bách hại tôi. Tư tưởng này khiến tôi âu lo khắc khoải. Tôi sống trong sợ hãi triền miên mặc dầu tôi có tất cả: việc làm, xe hơi, sống độc lập xa gia đình, tiền của dư thừa và bạn bè đông đảo. Tôi có tất cả nhưng nội tâm thì trống rỗng!

Một đêm vào cuối tháng 2 hoặc đầu tháng 3 Năm Thánh 2000 lúc đang ở phòng ca-vũ-nhạc tôi bỗng bị xỉu. Ngày hôm sau tôi phải nằm ở nhà. Một mình đơn cô và yếu liệt trên giường, tôi bắt đầu suy nghĩ về số phận dòn-mỏng của kiếp người. Tôi khóc ròng. Trong cơn khốn cùng tôi tìm kiếm Tràng Chuối Mân Côi - mà tôi bỏ trong xách tay. Tôi nhớ đã cầm chặt Tràng Chuối và tha thiết kêu cầu THIÊN CHÚA thương xót tôi. Tôi tự nhận ra lầm lẫn của mình. Tôi xin Chúa tha thứ và muốn bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng đi đâu và làm gì bây giờ??? Tôi thật bơ vơ lạc lõng!!!

Ngay lúc đó tôi bị ma quỷ cám dỗ nghĩ rằng chắc chắn THIÊN CHÚA không thể nào tha thứ cho tôi vì tội tôi quá nặng! Nhưng tôi không đánh mất niềm hy vọng. Tôi thầm nghĩ:

- Nếu THIÊN CHÚA không tha tội cho tôi thì bao lâu còn sống tôi sẽ van xin Ngài tha thứ tội lỗi và tôi sẽ thay đổi cuộc sống!

Đó là lời nguyện tha thiết nhất của tôi trong những ngày bất ngờ bị đau ấy. Thật là cơn bệnh phúc lành. Lòng từ bi THIÊN CHÚA và tình thương bao la của Hiền Mẫu Thiên Quốc đã tuôn đổ trên tôi.

Ngày 13-5-2000 theo lời khuyên của một phụ nữ đạo đức tôi đến trọ một ngày rưỡi nơi tu viện các nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Tôi ngạc nhiên trước lối sống đơn sơ khó nghèo nhưng tràn đầy niềm vui của các Chị. Tôi tự nhủ:

- Lạ quá! Nghèo xơ nghèo xác như thế mà lại tỏ ra thật hạnh phúc!

Trở về nhà tôi cảm thấy cần phải thay đổi. Chỉ cầu nguyện không thôi vẫn chưa đủ. Cần phải làm cho trống rỗng để Đức Chúa GIÊSU và Đức Mẹ MARIA có thể trú ngụ trong tâm hồn tôi.

Không chờ đợi lâu, tôi tước bỏ trọn nữ trang và những bộ áo đẹp. Tôi bỏ hết, bỏ hết không giữ lại gì cả. Tôi chỉ tìm kiếm niềm vui duy nhất: Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Sau đó tôi may mắn gặp được vị Linh Mục thánh thiện. Ngài khuyên tôi nên tham dự một tuần tĩnh tâm. Tuần tĩnh tâm đưa tôi đến quyết định chọn nếp sống tu trì để mãi mãi thuộc trọn về Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng tình quân dấu ái của lòng tôi.

Ngày 8-12-2000 tôi chính thức gia nhập Hội Dòng Nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Nơi đây tôi tìm thấy hạnh phúc, an bình và niềm vui. Từ nay tôi có thể hát vang lời thánh vịnh 135: "Hãy tạ ơn Chúa vì Chúa nhân từ, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương".

Chứng từ của Chị Maria Giovanna, người Ý.

("Immacolata Mia", n.3, Marzo/2003, trang 13-15).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt